

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία. . . δρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . . » 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος. . . » 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΤΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 29

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

«Ὅπου οἱ ἀναγνώσται μας δὲν θὰ δυο-
αρεστηθοῦν μανθάνοντες διὰ τὸ
Γάστιον, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκί-
σκος τοῦ Ἑστιράκ ἐπήγγειον πρὸς
ἀναζήτησιν τοῦ κ. Ἀρτανιάν, καὶ
πῶς εὗρηκαν καὶ ἄρχας τὸν ἐξαί-
ρετον Πλανσέτον.

Ἐνῶ οἱ ἡρώες μας διευθύνονται πρὸς
τὴν κατοικίαν τοῦ Πλανσέτου, ἔχω ἐγὼ
τὸν καιρὸν νὰ σας εἰπῶ, ἀγαπητοί μου
ἀναγνώσται, ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς
νεαροὶ εὐπατρίδαι, τοὺς ὁποίους σὰς πα-
ρουσίασα μὲ τὸσον ἀπότομον τρόπον.

Πλησιέστατα εἰς τὰς γαίας τοῦ Ἀρ-
τανιάν, εἰς τὴν χώραν τῆς Βεργόρρης, κει-
ται τὸ κτήμα τοῦ Ἑστιράκ, τοῦ ὁποίου
ὁ αὐθέντης καὶ κύριος, ὁ βαρὼνος τοῦ
Ἑστιράκ, ἦτο ἐγκάρδιος φίλος—καὶ μά-
λιστα κάπως μακρυὸς ἐξάδελφος τοῦ
ἐπιφανοῦς ἄρχοντος Ἀρτανιάν, ὅστις
διαδοχικῶς ἔσχεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του
τοὺς σωματοφύλακας τῶν Αὐτῶν Μεγα-
λειότητων Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ' καὶ Λου-
δοβίκου τοῦ ΙΔ'.

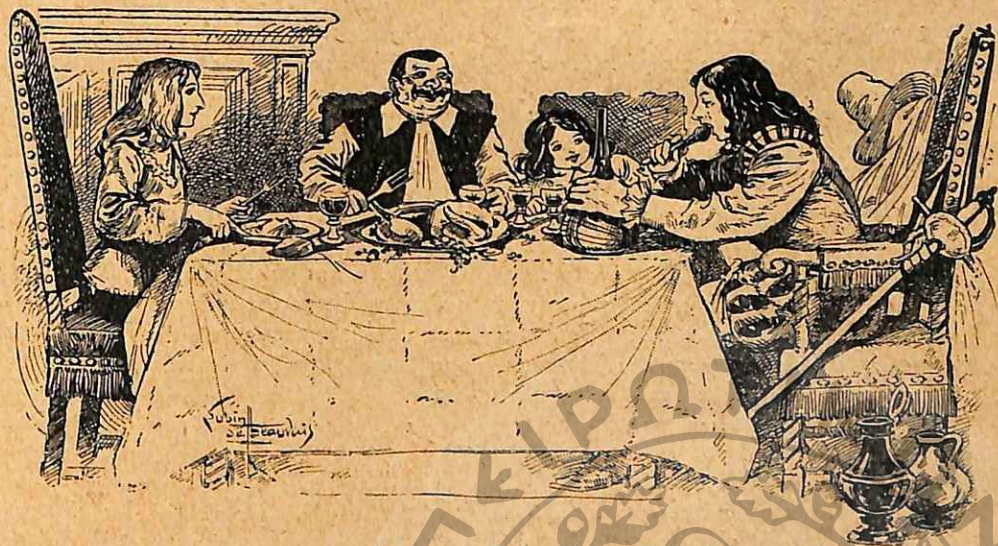
Ὅταν ἡσθάνθη προσεγγίζοντα τὸν θά-
νατόν του, ὁ γηραιὸς ἄρχων τοῦ Ἑστι-
ράκ ἐκάλεσε πλησίον του τοὺς τρεῖς
αἰετοὺς του, τὸν Γάστιον, τὸν Πέτρον καὶ
τὸν Φραγκίσκον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶ-
τος εἶχεν ἡλικίαν 18, ὁ δευτέρος 16 καὶ
ὁ τρίτος 12 ἐτῶν. Ἐδῶκεν εἰς αὐτοὺς
τὴν εὐχὴν του, καὶ τοὺς διέταξε νὰ με-
ταβῶσιν εἰς Παρισίους πρὸς συνάντησιν
τοῦ ἐξαδέλφου των κ. Ἀρτανιάν, ὅστις
ἀναμφιβόλως θὰ τοὺς προσελάμβανεν εἰς
τὸ προσωπικὸν τοῦ οἴκου του, ὡς τιμη-
τικὰς ἀκολουθοῦντες, διὰ νὰ τοὺς προα-
κησῇ εἰς τοὺς ἐνδόξους κινδύνους τῶν
πολεμικῶν ἁθλῶν. Ἀφοῦ ἐξέφρασεν οὕ-
τω τὰς τελευταίας θελήσεις του, ὁ
ἄρχων τοῦ Ἑστιράκ παρέδωκε τὸ πνεύ-

μα ἐν τῇ μέσῃ τῶν δακρυσμένων καὶ
ὀρηγούντων υἱῶν του.

Ὁ Γάστιον, ἅμα ἔγινεν ἀρχηγὸς τῆς
οἰκογενείας καὶ βαρὼνος τοῦ Ἑστιράκ,
ἀπεφάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναβολῇ νὰ
ἐκτελεσθῶσιν αἱ πατρικαὶ θελήσεις, καί,
μόλις ἀπέδωκεν τὰ τελευταῖα τῶν κα-
θήκοντα πρὸς τὸν μακαρίτην πυργοδε-
σπότην, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐξεστράτευσαν
διὰ τὸ Παρίσι.

Ὡς ἡδυνήθησαν ἤδη οἱ ἀναγνώσται
μας ν' ἀντιληφθῶν, οἱ χαρακτῆρες τῶν

λων παρὰ κατόπιν σκέψεως. Διὰ νὰ τε-
λειώσωμεν τὴν ταχεῖαν ταύτην σχια-
γραφίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ἄς εἴπω-
μεν ὅτι ἐχειρίζοντο τὸ ξίφος ὡς ὀπλο-
μάχοι ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ αὐτοὺς ἀ-
κόμῃ ὁ Φραγκίσκος. Ὁ πατέρας των, ὁ
βαρὼνος Ἑστιράκ, εἶχε χρηματίσῃ, μετὰ
τοῦ κ. Ἀρτανιάν, εἰς τῶν ἀρίστων ὀ-
πλομάχων τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ
ΙΓ', εἶχε δὲ κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς υἱοὺς
του τὴν βαθεῖάν του γνῶσιν τῆς ὀπλο-
μαχητικῆς καὶ μερικῶς μυστικῶς σπα-

«Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔσπευσαν νὰ δεχθῶν...» (Σελ. 226, στ. γ')

τριῶν ἡρώων μας παρουσίαζαν ἀνομοιό-
τητας ἀρχετὰ ἐμφανεῖς.

Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐξ ἴσου ἀνδρεῖοι, εἰ-
λικρινεῖς καὶ γενναῖοι φρονεῖς. Ἀλλὰ ὁ Γά-
στιον, ὁ πρεσβύτερος, ἐφαίνετο ἡρεμώτε-
ρος, περισσότερον ἀπαθὴς, περισσότερον
περίσκεπτος καὶ λογικός. Ὁ Πέτρος ἦτο
ἐν εἶδος ἐφήβου Ἡρακλέους, ὅστις εἶχε
καταβάλῃ περισσότερας μερίμνας διὰ ν'
ἀναπτύξῃ τοὺς μυῶνάς του, παρὰ διὰ νὰ
στολίσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του. Τέλος ὁ
Φραγκίσκος, παιδί σκανδαλιάρικο, ζωη-
ρόν καὶ ἐξυπνόν, ἐξεδήλωνεν εἰς κάθε
περίστασιν εὐφυΐαν ὀξεῖαν καὶ ἀσφαλῆ,
ἀλλὰ προερχομένην ἐξ ἐνστίκτου μᾶλ-

θισμοῦς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς μόνον ἐγνώ-
ριζε.

— Ἄν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, διε-
κήρυξεν αἰφνῆς ὁ Πέτρος, ἔχομεν ἀνα-
χωρήσῃ ἀπὸ τὸ Μοντλερὺ σήμερον τὴν
αὐγὴν, ἀφοῦ ἐκάμαμεν πρόγευμα ἐκ τῶν
ελαφροτάτων. . . Δι' αὐτό, πρὶν μετα-
βῶμεν μακρύτερα, προτείνω νὰ σταμα-
τήσωμεν. . .

— Ἐγὼ προτείνω, εἶπεν ὁ Γάστιον
βραχυλόγως, νὰ εὕρωμεν πρῶτ' ἀπ' ὅλα
τὸν κ. Πλανσέτον.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ τα-
λαίπωρος Πέτρος ἔρριπεν εἰς τὸν πρω-
τότοκον βλέμμα δυνάμενον νὰ συγκινή-

ση και αυτό το σινικό τεῖχος πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ καρδιά τοῦ Γάστωνα ἦτο σκληρότερα καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ περίφημον τεῖχος, διότι ὁ Γάστων ἐμεινεν ἀπαθής. Ὁ Πέτρος ἀνεστέναξεν, ἐχασμουρήθη τρομακτικώτατα καὶ ἐπέσπευσε τὸ βῆμα τῆς ἡμιόνου του.

Τέλος ἐφθασαν εἰς τὴν περίφημον ὁδὸν τῶν Λομβαρδῶν. Ἄμα ἐφθασαν ἐκεῖ, οἱ τρεῖς φίλοι μας εἶδαν κρεμασμένον εἰς μίαν κρεμάστραν καὶ ταλαντεύμενον εἰς τὸν ἀέρα τὸ Χρυσὸ Γουδόμερο, τὸ ἐνδοξον τεχνόσημον τοῦ ἐνδοξοτέρου ἐπαγγέλματος τοῦ Πλανσέτου.

Ὑπὸ τὸ τεχνόσημον αὐτό, μετὰ τὸ πρῶτον ὁλοσπρόγγυλον καθάπερ ἡ πανσέληνος, μετὰ τὰ μάγουλα φουσκωτά καὶ τὸ χρῶμα χρυσοκόκκινον, μετὰ τὰ σαρκώδη χέρια του σταυρωμένα ἐπάνω εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ γαστέρα του, ὁ κύρ-Πλανσέτος ἐπιθεωροῦσε, μετὰ ἡθος ἀπεριγράπτου αὐταρεσκείας, τὰ γαστρονομικὰ πλούτη τοῦ πάγκου του.

Μόλις τον εἶδαν, ὁ Γάστων, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος ἀντήλλαξαν βλέμμα πολὺ σημαντικόν.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐσκέπτοντο ἐνδυμύχως: «Τί θὰ μας πῇ τώρα αὐτὸς ὁ παντοπώλης; Εἶνε δυνατόν αὐτὸς ὁ χονδρὸς νὰ εἶνε προωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν μας νὰ μας δεῖξῃ τὸν δρόμον, ὅστις ὁδηγεῖ εἰς τὰς τιμὰς καὶ τὴν δόξαν;»

Βλέπων τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἱππικὴν συνοδίαν, ὁ κύρ-Πλανσέτος ἔδειξε μερικά σημεῖα ἐκπλήξεως. Τὸ ἄλλο γὰρ, προπάντων τὸ ὅποιον ἐδάσταζε τοὺς δύο ἀδελφούς, ἐφαίνετο ὅτι πολὺ τὸν ἐβαλεν εἰς συλλογισμούς.

«Μάλαγα! ἐμουρμούριζεν ἀπὸ μέσα του (Μάλαγα ἦτο ἡ ἐπαγγελματικὴ βλασφημία του), νὰ ἔνα πολὺ ἀλλόκοτο ἄλλο γὰρ ἂν ἦτανε κίτρινο καὶ ὄχι κερασί, θὰ ἐστοιχημάτιζα πῶς εἶνε παιδί τοῦ πωλητοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ὁ ὑπερένδοξος κύριός μου, ὁ ἄρχοντας τοῦ Ἀρτανιάν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Παρίσι ἐδῶ καί, μὰ τὴν πίστι μου, πενήντα σωστά χρόνια. Ἄμ, αὐτὴ ἡ μουλαρίτσα ποῦ πάει νὰ λυγίσῃ ἀπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ τοῦ δυναμωμένου παληκαριοῦ!... Ἄ! αὐτοὶ ἐδῶ μυρίζουν Γασκωνία, τρία μίλια μακριά...»

Ἀλλὰ ὁ Πλανσέτος δὲν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐκπλήξεών του. Ἡ συνοδία ἐσταμάτησεν ἀκριβῶς ἐμπρὸς εἰς τὸ μαγαζί του· τὸ δυναμωμένο παληκάρι ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὸν πλατύφυρον πῖλόν του, καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἐνῶ ὁ Γάστων προσέκλινεν ἑρωτῶν:

— Πρὸς τὸν κύριον Πλανσέτον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Μάλιστα, κύριοί μου, πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἐπιθύρουν ὁ παντοπώλης ἐν-

τελῶς σαστισμένος· ἡ τιμὴ εἶνε γιὰ μένα. — Κύριε, διέκοψεν ὁ Φραγκίσκος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωηρότης δύσκολα συνεισβάλλετο μετὰ τὰς μακροσκελεῖς φιλοφρονήσεις, εἴμεθα οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ κ. βαρώνου τοῦ Ἐστιράκ, ἐξάδελφου καὶ φίλου τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σωματοφυλάκων κ. Ἀρτανιάν. . .

Μετὰ τὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος τούτου, ἔλαμψεν ἡ μορφή τοῦ ἀγαθοῦ Πλανσέτου. . .

Ὁ Φραγκίσκος ἐξηκολούθησεν: — Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὰ Πυρηναια κατ'εὐθείαν, διὰ νὰ εὐρώμεν τὸν διάσημον ἐξάδελφόν μας καὶ νὰ μάθωμεν ἂν ἡμπορῇ νὰ μας χρησιμοποίησῃ εἰς τὸν πόλεμον.

— Ἐί, Ριχάρδε! ἀνέβησεν ὁ Πλανσέτος, κόκκινος ἀπὸ εὐχαρίστησιν, φωνάζων τὸν ὑποτακτικόν του· πῆγαινε τὰ ζῶα τῶν ἀρχόντων ἐδῶ εἰς τὸν σταῦλον! Ἐλᾶτε μέσα, αὐθένται μου, σὰς θερμοπαρεκαλῶ, κάμετέ μου αὐτὴν τὴν χάριν. Ὁ κ. στρατάρχης ὁ συγγενής σας, τὸν ὅποιον πολὺν καιρὸν ὑπηρετήσα, μοῦ ἐπιδραφίσεν τὴν πολὺτιμον εὐνοίαν τῆς φιλίας του· συχνὰ συγκαταβαίνει νὰ λησμονῇ, καθήμενος εἰς τὸ τραπέζι μου, τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰς φροντίδας τῆς βασιλικῆς αὐλῆς. Εἶχα ἐπίσης τὴν ἀπόλαυσιν νὰ δέχωμαι ἐδῶ τὸν κ. Πόρθον τοῦ Βαλλῶνος· ὁ εὐγενής αὐτὸς αὐθέντης εἶχε μεγάλην ἐκτίμησιν πρὸς τὰς σταρίδας, τὰ σῦκα, τοὺς χουρμάδες τῆς Ἀφρικῆς, καὶ τὰ παστέλια ἀπὸ βερούκοκα, τὰ ὅποια σὰς περιτριγυρίζουν. Τοὺς εἶχε ἐκτίμησιν ἀκριβῶς ὡς τὴν ἰδικήν σας, κύριε, ἐπρόσθεσεν ὁ Πλανσέτος ἀπειθυνόμενος πρὸς τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰς χερουκίλας του ἀνέστυρεν ἡσυχώτατα [φουχτιές-φουχτιές ἀπὸ τοὺς σάκκους τοῦ καταστήματος καὶ κατεβρόχιζε μπουκιὰς τῆς μισῆς λίτρας.

— Ἀγαπητέ μου κύριε Πλανσέτε, ἐπιθύρουν ὁ Πέτρος μετὰ τὸ στόμα γεμάτον καὶ τὸ πρόσωπον ἐντροπισμένον, σὰς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὸ θάρρος μου, ἀλλὰ πεθαίνω κυριολεκτικῶς τῆς πείνας, — καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὁ Πέτρος κατέπιε πέντε ἢ ἑξ ἀκόμη μεγάλα τσουρέκια τῆς Διζῶνος.

— Μοῦ τὸν ἐνθυμίζετε πολὺ, αὐτὸν τὸν ἐξαίρετον ἄρχοντα τοῦ Βαλλῶνος, ἐξηκολούθησεν ὁ παντοπώλης· ἦτο ἄνθρωπος μετὰ μεγάλην ὀρεξίν, μεγάλην δύναμιν χειρῶν, καὶ μεγάλην καλωσύνην.

(Ἐδῶ ὁ Πλανσέτος ἄφισε ν' ἀκουσθῇ ἓνας βαρὺς ἀναστεναγμός, ἐνῶ δάκρυα ἐμούσκευαν τὰς βλεφαρίδας του.) Αὐθένται μου, ἐν ὀνόματι τοῦ κ. Ἀρτανιάν καὶ τῶν μακαριτῶν μεγάλων φίλων του, τῶν κυρίων Ἀθῶ καὶ Πόρθου, σὰς καθεύω νὰ μὴν ἀποκρούσετε τὴν ταπεινὴν μου φιλοξενίαν καὶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ

μου εἰπῆτε εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τί δύναμαι νὰ σας φανῶ χρήσιμος...

Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἐσπεύσαν νὰ δεχθῶν τὴν ἐγκάρδιον ἐκείνην πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος ἐτίμησε δέοντως μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ὀρεξίν του. (Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλικόν τοῦ Ε. Δε Ἀρμ.]

Η ΑΚΑΤΑΔΕΞΙΑ

Ἡ Μαρίκα ἐπῆγε νὰ περάσῃ μίαν ἐβδομάδα τοῦ θεροῦ, μετὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς, εἰς τὴν ἐξοχὴν μιᾶς φίλης τῆς μητέρας τῆς.

Ἡ Μαρίκα εἶνε τώρα σωστὴ δεσποινὴς δώδεκα ἐτῶν — πρὸς δυστυχίαν τῆς. Λέγω πρὸς δυστυχίαν τῆς, διότι θὰ ἦτο χαριτωμένη, ἂν ἦτο γελαστὴ καὶ πρόσχαρη ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ηλικίας τῆς. Ἀλλὰ αὐτὴ ἔνα μόνον πράγμα ποθεῖ καὶ ἔχει εἰς τοὺς διαλογισμούς τῆς: νὰ κάμῃ τὴν μεγάλην δεσποινίδα, — θὰ ἔκαμνε δὲ καὶ τὴν μεγάλην κυρίαν, ἂν ἦτο μίαν πιθαμὴν ὑψηλότερα εἰς τὸ ἀνάστημα. Διὰ νὰ μὴ ζαρῶσῃ τὸ φόρεμά τῆς, διὰ νὰ μὴ τὴν νομίσουν μικρούλαν, δὲν ἐννοεῖ νὰ παίξῃ καὶ νὰ τρέξῃ μετὰ τὰ παιδιὰ τῆς ηλικίας τῆς.

Ἡ φίλῃ τῆς μητέρας τῆς, ἡ κυρία Σμαρίδου, τὴν ἐπῆρε μαζί τῆς ἓνα πρωῒνόν, κ' ἐπῆγαν εἰς τὸ πάρκον τῆς ὠραίας κωμοπόλεως, ὅπου παραθερίζουν τόσαι καλαὶ οἰκογένειαι. Εἰς τὸ πάρκον ἐκείνο, ἡ καλὴ κυρία ἐγνώρισε τὴν φιλοξενουμένην τῆς μετὰ πολλὰ ἄλλα παιδιάν, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν προτρέψῃ νὰ διασκεδάσῃ μαζί των. Εἶχαν στεφάνια, εἶχαν τόπια, εἶχαν ποδηλατάκια, εἶχαν διάφορα ἄλλα παιγνίδια, ἐπαιζαν τὸ κυνηγητὸ καὶ τὸ κρυφτό. Καὶ βεβαίως, ὅποια ἄλλη ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς Μαρίκας, δὲν ὀφείλει τὴν εὐκαιρίαν.

Ἀλλὰ ἡ Μαρίκα εὗρεκε τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα πολὺ μικρά. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ μετὰ κορίτσια μεγαλύτερά τῆς, νὰ εἰσθε βέβαιον ὅτι προθύμως θὰ ἐδέχετο. Ἀλλὰ «μὲ» αὐτὰ τὰ μωρά;» Ἐπροφασίσθη ὅτι τὴν ἐπονόυσε τὸ κεφάλι τῆς, εἶπε ψεύματα, διὰ νὰ μὴν παίξῃ μαζί των. Καὶ παρεκάλεσε τὴν κυρίαν Σμαρίδου νὰ τῆς δώσῃ τὴν Κίς, μίαν νοστιμωτάτην μικρούλαν σκυλίτσαν, ἡ ὁποία ἦτο μικρὴ σὰν γατάκι.

— Θὰ τῆς κάμω λίγο περίπατο, εἶπεν ἡ Μαρίκα.

Ἡ κυρία Σμαρίδου τῆς ἐνεπιστεύθη τὴν σκυλίτσαν, κ' ἐπειτα ἐπῆγε νὰ καθίσῃ εἰς ἓνα πάγκον καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα τῆς.

Ἡ Κίς ἐφοροῦσε κολλάρο, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἦτο δεμένη ὄχι ἀλυσίδισσα, ἀλλὰ μία πλατεῖα μεταξωτὴ κορδέλλα. Πιάνει λοιπὸν τὴν κορδέλλαν ἡ Μαρίκα,

καὶ μετὰ καμάρι τοῦλάχιστον νύμφης, χωρὶς νὰ γυρίξῃ νὰ κυττάξῃ οὔτε δεξιά οὔτε ἀριστερά τῆς, πηγαίνει κατ'εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου, ὅπου νῆοι καὶ δεσποινίδες, τοῦλάχιστον δεκάεξ ἐτῶν κ' ἐπάνω, ἐπαιζαν τέννις. Ἀλλὰ αὐτοὶ ὅλοι, ἀπησχολημένοι μετὰ τὸ παιγνίδι των, οὔτε κἀν ἐγύρισαν νὰ ἰδοῦν τὴν μεγάλην δεσποινίδα, ἡ ὁποία ἐπιδεικτικῶς ἔκαμνε περίπατον τῆς Κίς.

Καὶ τότε, συνέβη κατὰ φοβερὸν τὸ ὅποιον θὰ σας διηγηθῶ.

Εἰς τὸ πάρκον, δὲν ἦσαν μόνον παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν· ἔτυχε νὰ εὐρίσκωνται καὶ μερικά παιδιὰ τοῦ δρόμου, τὰ ὅποια εἶνε ὄλο καὶ πονηριὰ!

Δύο ἀπὸ αὐτὰ ἐστάθησαν κ' ἐβλεπαν τὴν Μαρίκαν, καὶ ἐγελοῦσαν μαζί τῆς.

— Κύττα, τί ζιππασμένο ξόανο, ποῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ κορίτσι! εἶπε τὸ ἓνα μαγκόπαιδο.

— Ναί, εἶδες; ἀπῆλθες τὸ ἄλλο.

Ἐξαφνα, τὸ πρῶτον ἀγῆρι ἔσκυψε κ' ἐπιασε ἀπὸ κάτω ἓνα μικρὸ κόκκαλο ἀπὸ ψητό, τὸ ὅποιον εἶχαν πετάξῃ φαίνεται εἰς κανένα σκύλον ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ξενοδοχεῖον. Κατόπιν, ἐπιθύρουν κατὰ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ συντρόφου του.

Ἐγέλασαν πονηρὰ καὶ οἱ δύο, καὶ ἐπειτα, σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἡ Μαρίκα, χωρὶς νὰ τοὺς ἐννοήσῃ, πλησιάζουν καὶ φθάνουν ὀπίσω τῆς.

Ἡ Μαρίκα οὔτε εἶδεν ἐπῆρ' ἐστέκετο ἐκεῖ κ' ἔκαμαρον μετὰ περισστέραν ὑπερηφάνειαν τώρα, διότι πρὸ ὀλίγου ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους, ποῦ ἐπαιζαν τὸ τέννις, πλησιάζας πρὸς τὸ μέρος τῆς διὰ νὰ πιάσῃ τὴν σφαῖραν, ἡ ὁποία εἶχε ριφθῇ στραβά, τῆς εἶχεν ὁμιλήσῃ μετὰ πολὺ φιλοφρονητικὸν τρόπον. Καὶ αὐτὴ, ἀπὸ τὸ καμάρι τῆς ὅτι τὴν εἶχαν προσέξῃ, ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει εἰς τὸ παιγνίδι των, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε διόλου πῶς τὸ παίζουν.

Λοιπὸν, οἱ δύο μάγκες εἶχαν ὄλην τὴν εὐκολίαν των διὰ νὰ παίξουν τὴν γάρσαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν σχεδιάσῃ.

Ὁ ἓνας ἔδειξε τὸ κόκκαλο εἰς τὴν Κίς, τὴν ἐχάιδεψε, κ' ἔλυσε τὴν κορδέλλαν ἀπὸ τὸ κολλάρο τῆς. Καὶ ἐπειτα, τὴν ἐσῆκωσε μετὰ χάρειν εἰς τὴν ἀγκυλιά του.

Ὁ ἄλλος, ἔσκυψε καὶ αὐτὸς κ' ἔδεσε τὸ κόκκαλο εἰς τὴν ἄκραν τῆς κορδέλλας.

Καὶ κατόπιν, χωρὶς νὰ κάμουν τὴν ἐλάχιστον κίτην, ἔφυγαν γρήγορα-γρήγορα καὶ οἱ δύο, μαζί μετὰ τὴν Κίς. . .

Ἀλλὰ, κατὰ τύχην, ἓνας τεράστιος θανικὸς σκύλος, μεγάλος σὰν ἀλογάνι, ἔκαμνε καὶ αὐτὸς τὸν περίπατόν του εἰς τὸ πάρκον. Βλέπει τὸ κόκκαλο, πλησιάζει, τὸ μυρίζεται, καί... τὸ χάβει εἰς τὴν στιγμὴν.

Ὅταν τὸ ἐκατάπιεν, ἐπειδὴ ἡ κο-

δέλλα δὲν εἶχε κοπῇ, τραβᾷ ὁ σκύλος ἡ Μαρίκα αἰσθάνεται τὸν κλονισμὸν στρέφει, βλέπει τὸν θανικὸν σκύλαρο, μετὰ τὴν κορδέλλαν εἰς τὸ στόμα του, καὶ βάζει τις φωνές:

— Ἀχ! μαμμά μου! τὴν ἔφαγε, τὴν Κίς! πάει! . .

Ἀκούει τὴν φωνὴν ἡ κυρία Σμαρίδου, τρέχει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, καὶ λιποθυμεῖ. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σκύλου νομίζει καὶ αὐτὸς ὅτι πραγματικῶς εἶχε φαγωθῇ ἡ Κίς, καὶ φεύγει μετὰ τρόπον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἐξηγήσεις καὶ τὰς ἐνοχλήσεις μετὰ τὸν ἐνωματάρχην.

Καὶ μένει ὁ σκύλος μόνος, μετὰ τὴν ἄκραν τῆς κορδέλλας κρεμασμένην ἀπὸ τὸ στόμα του, εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου τῶν περιπατητῶν. ποῦ ἔτρεξαν νὰ ἰδοῦν τὸ φοβερὸν δυστύχημα. . .

Ἡ κυρία Σμαρίδου ἐστειλὲν ἀμέσως

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἓνα μεγάλο βαπόρι ποῦ ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Ἀδυσινίαν, ἐναυάγησε κοντὰ στὴ χώρα τοῦ Κουκουμπιμπῆ.

Τὸ βαπόρι αὐτὸ εἶχε μέσα κ' ἓνα θίασον ἀπὸ Ἀγγλοὺς σχοινοβάτες καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἐπίνηκαν, ἐκτός ἀπὸ δύο ποῦ ἤξευραν καλλίτερον κολύμπι ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κατάρθωσαν κολυμπῶντας νὰ φθάσουν στὴν ἀκρογιαλιά, μετὰ χίλια βάσανα.

Ἀλλὰ οὔτε ἐκεῖ

δὲν ἐτελείωσαν τὰ βάσανά τους! Τοὺς ἐμυρίσθησαν οἱ μαῦροι ὑπήκοοι τοῦ Κουκουμπιμπῆ καὶ τοὺς ἐπιασαν σκλάβους.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ δύο Ἀγγλοὶ ἦσαν κακοπερασμένοι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι καὶ λιγνοὶ πετοὶ καὶ κόκκαλο, — κ' ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ μαῦροι εἶχαν τότε σαρακοστή καὶ δὲν ἔτρωγαν ἀνθρωπινὸ κρέας, — ἀπεφάσισαν νὰ μὴν τοὺς σφάζουν ἀμέσως, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀφίσουν ἴσια μετὰ τὴν Λαμπρὴν καὶ ὕστερα. . . σφάξιμο, ψήσιμο καὶ τὰ λοιπά.

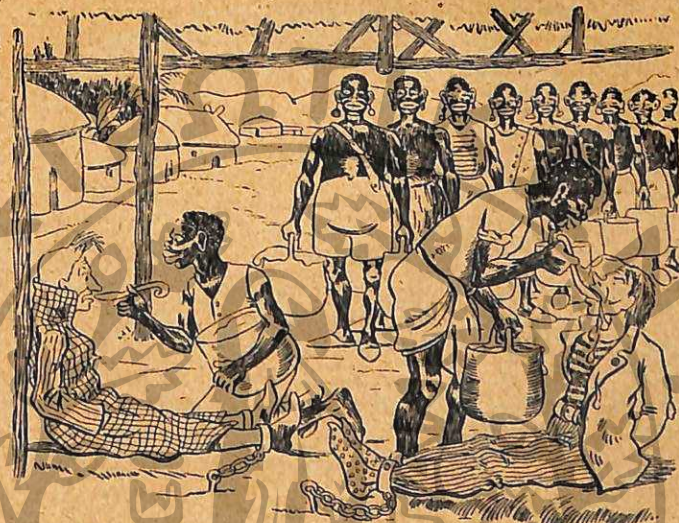
Τοὺς ἐβάλαν λοιπὸν σὲ μίαν εὐάερη φυλακὴ, δεμένους μετὰ ἀλυσίδες γιὰ νὰ μὴ τὸ σκάσουν, καὶ τοὺς ἔτρεφαν μετὰ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, ποῦ λέγει ὁ λόγος, γιὰ νὰ παχύνουν.

Στὴν ἀπελπισία του, ὁ Ἀρχικυνηγὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κουκουμπιμπῆ ἐσυλλογίσθη τοὺς δύο λευκοὺς σκλάβους.

— Αὐτὰ τὰ θρεφτάρια τῆς Λαμπρῆς θὰ με σώσουν! εἶπε μετὰ τὸν νοῦ του. Οἱ παλῆο-Εὐρωπαῖοι καὶ μάλιστα οἱ σχοινοβάτες εἶνε ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι καὶ σὲ κάθε δύσκολη περίστασι πάντα βρίσκουν τρόπο σωτηρίας. Ἀς πάω νὰ τοὺς ἰδῶ — καὶ βλέπουμε!

(Ἐπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

Η Ν παρελθούσαν Κυριακήν οί ἐν Ἀθήναις Ζακύνθιοι ἐτέλεσαν ὡ-
ραϊον μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς
τοῦ συμπολίτου
των Πίπη Θ.
Φραγκοπούλου,

ὕπολογαγοῦ, ὁ ὁποῖος, μαζί με ἄλλους
δύο εὐγενεῖς καὶ γενναίους συστράτι-
τας του, ἐφονεύθη κατ' αὐτὰς πολέμων
ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς Ἰδέας.

Ἐνῶ ἐπέστρεφα ἀπὸ αὐτὸ τὸ μνη-
μόσυνον, μ' ἐπληρώσα καθ' ὁδὸν ἕνας
φίλος μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐπερίμενες τέτοιον ἡρώισμὸ ἀπὸ
τὸν Πίπη;

Τὸν ἐγνώριζε τὸν Φραγκόπουλον,
ἦτο φίλος του, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀπὸ
τὴν γνωριμίαν του ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν
ἀποκομίσει ποτὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο
φίλος ἐνὸς ἥρωος. Δι' αὐτὸ ἡ ἀναγγε-
λία τοῦ ἄθλου του τὸν ἐξέπληξε.

Κ' ἐγὼ τὸν ἐγνώριζα ἐπίσης, τὸν
εἶχα φίλον. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀναγ-
γελία τοῦ ἄθλου του δὲν μ' ἐξέπληξε κα-
θόλου. Διατί τάχα; Κάθε ἄνθρωπος δὲν
εἰμπορεῖ ἀναδειχθῆ εἰς μίαν περίστα-
σιν ἥρωος; καὶ προπάντων ἕνας ἀξίω
ματικός, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸ εἶνε τὸ
μόνον καὶ ὑπέρτατον καθήκον;

Ἀλλ' οἱ περισσότεροι σκέπτονται δια-
φορετικὰ καὶ παράξενα. Διὰ νὰ περιμέ-
νουν κάτι ἀπὸ ἄνθρωπον, διὰ νὰ μὴ
τοὺς ἐκπλήξῃ ἐν μέρους του μία μεγάλη
ἢ ποταπὴ πράξις, ἐν ἀνδραγάθημα, ἕνα
ποίημα, ἕνα βιβλίον, μία κλοπὴ, μία
ἀτιμία, θὰ ἤθελαν ἴσως νὰ τὸ ἐβλεπαν
γραμμένον εἰς τὸ μέτωπόν του ἐκ γε-
νετῆς: « Ἡρῶς—Ποιητής—Μεγαλο-
φυής—Κλέπτης—Ἀτίμος. »

Δυστυχῶς διὰ τοὺς ἐπιπολαίους πα-
ρατηρητάς, ἡ Φύσις δὲν ἐφρόντισε νὰ
σφραγίσῃ μ' εὐδιακρίτους σφραγίδας τὰ
πλάσματά της. Βεβαίως, ἡ φυσιογνωμία,
τὸ ἐξωτερικόν, ὁ τρόπος, λέγουσιν πολ-
λά, εἶνε καὶ αὐτὰ ὡς μία σφραγίς. Με-
τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ σφραγὶς αὕτη
δὲν διακρίνεται καὶ δὲν διαβάσσεται εὐ-
κολα. Πρέπει νὰ εἰξεύρῃ κανεὶς τὴν
γλῶσσάν της. . .

Δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι ἐξ ὧν ἐ-
γνώρισαν τὸν Φραγκόπουλον, καὶ αὐτοὶ
ἀκόμη ποῦ τὸν εἶχαν φίλον καὶ τὸν ἐ-
βλεπαν καθ' ἡμέραν, δὲν ἐφαντάζοντο
ὅτι εἶνε ἥρωος.

Ἐχομεν γενικῶς πολὺ ἐσφαλμένην
ιδέαν περὶ ἡρώισμοῦ. Νομίζομεν π. χ.
ὅτι εἰς ἕνα εὐγενῆ πόλεμον, εἰς μίαν

μάχην, εἰμπορεῖ νὰ διακριθῇ, νὰ φανῇ
γενναῖος καὶ νὰ πῆσῃ ἐνδύξως, ἐκείνος
τὸν ὁποῖον καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν
ζωὴν βλέπομεν διαρκῶς καὶ ἀκούομεν
νὰ φέρεται ὡς ἥρωος, καὶ εἶνε δυνατός,
καὶ κάμνει καυγάδες, καὶ ὑβρίζει, καὶ
δέρνει, καὶ καυχῆσινολογεῖ, καὶ στρέφει
τὸ μουστάκι του, καὶ ἔχει ὕψος ἀρε-
μάνιον καί, ἂν εἶνε στρατιωτικός, βρον-
τᾷ τὸ σπαθί του εἰς τὸ πεζοδρόμιον. . .

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ ὁ Φραγκόπουλος.
Ἦτο ἕνας σεμνὸς, ἀνοικτόκαρδος καὶ ἀ-
γαθώτατος νέος. Εἶχε διατηρήσῃ τὰ
παιδικὰ του μάτια καὶ τὸ παιδικόν του
μειδίαιμα τὸ γλυκύτατον. Ἦτο ὅλος χα-
ρά, ὅλος ζωὴ, ὅλος ἀγάπη. Ἐχόρευεν, ἐ-
τραγουδοῦσε, ἐγλεντοῦσε, ζωηρός, ἀλλὰ...
χωρὶς καυγάδες. Τὸ σπαθί του πάντα
κρεμασμένον, πάντα εἰς τὴν θήκην. Δὲν
εἶχεν ἐπάνω του τίποτε τὸ ἀρειμάνιον
καὶ τὸ ἐπιδεικτικόν. Καὶ αὐτὸ τὸ ξαν-
θὸν καὶ σγουρὸν μουστακάκι του, ἂν καὶ
πρὸς τὰ ἐπάνω στρημμένον, δὲν ἐνέπνεε
κανένα φόβον, δὲν ἐφάνερονε καμμίαν
αὐθάδειαν.

Ὁ ἡρώισμός τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ νέου
ἦτο κρυμμένος μέσα του, εἰς τὴν ψυχὴν
του. Ἦτο ἡρώισμός ἀληθινός. Ἦτο
πλήρης καὶ βαθεῖα συναίσθησις τοῦ κα-
θήκοντος. Καὶ ἰδοὺ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἦλ-
θεν ἡ ὥρα του, ἐπήγεν ἐκεῖ ὅπου κανεὶς
δὲν τὸν ἠγάπησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ εὗρε
τὸν ἐνδοξον θάνατον τὸν ὁποῖον δὲν του
ἐπέβαλε κανεὶς, παρὰ καθαρὰ ἡ ἀγάπη
τῆς πατρίδος.

Λοιπόν, αὐτὸ νὰ τὸ ξεύρετε καλά. Ἀπὸ
ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κάμνουν κοινῶς τὴν
ἐντύπωσιν ἥρωος, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι
φέρονται ἡρωϊκῶς... ἐν εἰρήνῃ καὶ με-
ταξὺ ἀδελφῶν, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους οἱ
ἀνόητοι περιμένουν πολλά, οὐτὲ δύο τοῖς
ἐκατὸν δὲν εἶνε πιθανόν ὅτι ἀναδειχθοῦν
ἥρωες καὶ εἰς τὸν πόλεμον. Ἀπεναντίας,
μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φέρονται εἰς
τὴν καθημερινὴν ζωὴν μὲ σεμνότητα καὶ
μετριοφροσύνην, μὲ ἀγάπην καὶ ἐπιεί-
κειαν, οἱ περισσότεροι, δοθείσης εὐκαι-
ρίας, θάναδειχθοῦν καὶ θὰ διαπρέψουν.

Ἡ ζωὴ εἶνε πάλη, ἀγὼν, πόλεμος.
Εἶνε διαρκὴς ἀφροσύνη εἰς ἕν καθήκον
καὶ αὐτοθυσίαν. Ὅσοι εἰς τὴν ζωὴν κά-
μνουν τὸ καθήκον των σημαίνει ὅτι ἔ-
χουν πλέον τὴν συναίσθησιν τοῦ καθή-
κοντος, καὶ θὰ τὸ κάμνουν ἐπίσης ὅπου
εὐρεθοῦν, καὶ προπάντων εἰς τὸν πόλεμον.

Καὶ ὁ καλὸς Φραγκόπουλος ἔκαμνε
πάντοτε τὸ καθήκον του. Ἀπὸ μικρὸς
ἀγαποῦσε τοὺς γονεῖς του καὶ ὑπετάσσε-
το εἰς ὅλα των τὰ θελήματα. Μαθητὴς
ἐπιμελέστατος, ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον κατε-
τάχθη εἰς τὴν σχολὴν των Εὐελπίδων
καὶ ἐξῆλθε θριαμβευτικῶς μὲ τὸν βαθμὸν
τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. Διεκρίθη εἰς τὸ
στάδιόν του κ' ἐπροβιβάσθη εἰς ὕπολο-
χαγόν. Τὸ σπαθί τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνεπι-

στεύθη ἡ Πατρίς, δὲν τὸ μετεχειρίσθη
ποτὲ διὰ νὰ ξεκοιλιάσῃ ἀσπλους πολί-
τας. Τὸ ἐχρησιμοποίησε μόνον ἐκεῖ ὅπου
ἐπρεπε, —κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Ὁ ἄθλος
του, ὁ ἡρωϊκὸς του θάνατος δὲν μ' ἐξέ-
πληξε. Κάθε μέγα, κάθε ὑψηλὸν περι-
μένει κανεὶς ἀπὸ ἄνθρωπον εὐγενεοῦς ψυ-
χῆς καὶ καλοῦ χαρακτήρος, συνειθισμέ-
νον νὰ κάμνῃ πάντοτε τὸ καθήκον του!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Εἰς τὸ σχολεῖον

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Μαργαρώ, τόσο
πρωὶ καὶ ντυμένη κ' ὅλας; ἠρώτησεν
ὁ Πετρογιάννης τὴν ἀδελφὴν του, ἐνῶ
αὐτὸς ἦτο πλαγιασμένος ἀκόμη εἰς τὸ
κρεβάτάκι του.

Ἀντί ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μαργαρώ, ἐβού-
τηξε τὸ χέρι της μέσα εἰς μίαν χωμα-
τένιαν λεκάνην, γεμάτην μὲ σαπουνά-
δα, καὶ ἐβγάλεν ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα τετράγω-
νον πανάκι, τὸ ὁποῖον ἐξεδίπλωσε διὰ
νὰ το ᾄδῃ ὁ ἀδελφός της.

— Τί εἶνε αὐτό; Μαντύλι; Πλένεις
τὸ μαντύλι σου;

— Ναί, καὶ μὲ σαποῦνι μάλιστα. . .
Δὲν ἄκουσες λοιπὸν αὐτὴ τὴ Σταμάτα,
ποῦ ἔλεγε καθὼς μιλοῦσε γιὰ μᾶς:
« Δὲν ἔχουνε οὐτὲ μαντύλι! » Καὶ ἀλη-
θινὰ, ἐγὼ δὲν εἶχα, διότι ἔβαλα τὸ χέρι
στήν τσέπη μου, διὰ νὰ της ἀποδείξω
πῶς ἔλεγε ψεύματα· μὰ ἡ τσέπη ἦταν
ἀδειανή. Λοιπόν, ἐχθὲς ποῦ ἐγυρίζαμε
ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ κ. Δημάρχου, ἔκαμα
τὴν ἀπόφασιν νὰ σηκωθῶ πολὺ πρωὶ
ὥστε νὰ ἔχω ἕνα μαντύλι τὸ ἀπόγευμα
καὶ νὰ τῆς το δείξω.

— Ὑποθέτω, Μαργαρώ, πῶς δὲν σου
ἤρθε πρωὶ-πρωὶ ἡ ιδέα νὰ σηκώσης ἐ-
πανάστασι τῆς Σταμάτας, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἦθ' ἔλα μονάχα νὰ μάθῃ αὐτὴ
πῶς σκουπίζω τὴ μὴτη μου μὲ τὸ μαν-
τύλι μου. Καί, ἀφοῦ εἶχα καμωμένη
καλὴ σαπουνάδα, δὲν τὴν ἄφισα νὰ πάῃ
χαμένη, ἀλλὰ ἔπλυνα καὶ τὰς κάλτσας
μου, καθὼς καὶ τὰς δικές σου. Τώρα, θὰ
ξαναδιαβάσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μαθή-
ματά μου. Ἐ! τί λές; ποῖος εἶνε ποῦ
σηκόνεσαι πρωὶ σήμερα;

— Ἐσὺ μου! δίνεις τὸ παράδειγμα,
Μαργαρώ μου! Θὰ σε μιμηθῶ, γιατί
μάλιστα δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ με
περάσῃ στὸ σχολεῖον ὁ Πετράκης τῆς
Σταμάτας. . .

Τὰ παιδιὰ ὅλα εἶχαν μαζευθῇ εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ σχολείου, κ' ἐπερίμεναν νὰ
σημάνῃ ὁ κώδων διὰ νὰ ἔμβουν μέσα.
Ἀλλὰ ἐξαναπερνοῦσαν τὰ μαθήματα
των, ἄλλα ἔπαιζαν βόλους, ἢ τὸν κου-
τσό. Τὰ κοριτσάκια ἐπροτιμοῦσαν ἄλλο
μέσον διασκέδασις: ἐφλυαροῦσαν. Ἐ-

νας μεγάλος κύκλος ἀπὸ μαθητρίδας εἶχε
σχηματισθῇ εἰς μίαν γωνίαν. Μία μό-
νον εἶχε τὸν λόγον κ' ἐμιλοῦσε. Αἱ
ἄλλαι ἤκουαν μὲ δειγμάτα ἐπιδοκιμα-
σίας ἢ ἐκπλήξεως.

Ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὰ
μάτια της μέσα στήν τσέπη της, ἐπλη-
σίασε πρὸς τὸ σύμπλεγμα τῶν συμμα-
θητριῶν της καί, ἀπειθονομένη πρὸς
ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶχε τὸν λόγον καὶ ἡ
ὁποία δὲν τὴν εἶχεν ἰδῇ ἐρχομένην, τῆς
εἶπε:

— Ὡ! π' ἐς μοῦ το κ' ἐμένα. Σι-
δωνία, αὐτὸ που ἔλεγες στὲς ἄλλες. . .

Ἡ Σιδωνία, ἡ κόρη τῆς Σταμάτας,
ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της, ἀνεσῆκωσε τοὺς
ὤμους της καὶ της ἐγύρισε τὴν πλάτην,
παρασύρουντα μαζί της τὸ ἀκροατή-
ριόν της.

Ἡ Μαργαρώ ἔμεινεν ὀλομόναχη,
χωρὶς συντροφίαν καὶ χωρὶς νὰ λάθῃ
καμμίαν ἐξηγήσιν.

— Τί ἔχει σήμερα αὕτη ἐκεῖ; ἐσκέ-
φθη ἡ καϊμένη. Τί κακὸ τῆς ἔκαμα
ἐγώ;

Ἀλλὰ ὁ ἥχος τοῦ κώδωνος τῆς τά-
ξεως ἠκούσθη καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀλλά-
ξῃ σκέψεις καὶ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν
ἀπορίαν της. Εἰσῆλθε δὲ τότε καὶ αὕτη
εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, ὅπως
αἱ ἄλλαι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μα-
θημάτων, ἡ Μαργαρώ ἐκάθητο ἀφηρη-
μένη. Κάποτε καὶ κάποτε, ἡ Σιδωνία
τῆς ἐρριπτε καὶ μίαν ματιάν, ἡ ὁποία
δὲν ἦτο φιλική, καὶ αἱ συμμαθήτριά της
τὴν ἐκύτταζαν μὲ ὕψος παραπολὺ περί-
εργον. Ἡ Μαργαρώ δὲν ἠμποροῦσε τίπο-
τε νὰ ἐννοήσῃ. Διότι, ὀλίγας ἡμέρας
προητέρα, ἅμα ἔμαθαν ὅτι ἔμεινεν ὀρφα-
νὴ, αἱ συμμαθήτριά της εἶχαν ἔλθῃ ὅλαι
μὲ πολλὴν καλωσύνην νὰ τὴν φιλήσουν.
Εἶχε συμπεράνῃ ἀπὸ αὐτὸ ὅτι τὴν ἀγα-
ποῦσαν πολὺ καὶ εἶχαν καλὴν καρδίαν.

Τίποτε δὲν εἶχε κάμῃ ἀπὸ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, ὥστε αὐταὶ ν' ἀλλάξουν αἰ-
σθήματα καὶ νὰ μὴ τὴν ἀγαποῦν πλέον.
Συνέβαιναν λοιπὸν πράγματα, τὰ ὁποῖα
αὕτη δὲν ἐγνώριζε. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ
τα μάθῃ. Ἀμα ἐτελείωσε τὸ μάθημα,
ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὴν Σιδωνίαν.

— Ἐχεις τίποτε μ' ἐμένα; ἠρώτη-
σεν ἡ Μαργαρώ.

— Δέν σου μιλῶ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ
ἄλλη.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔρχομαι νὰ σου
μιλήσω ἐγώ. Τίποτε δέν σου ἔκαμα,
καὶ σὺ μοῦ γυρίζεις τὴν πλάτην ἤθ' ἔλα
νὰ ἤξευρα γιατί; . . .

— Δέν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ παιδιὰ
ἐμπόλута.

— Ἐμπόλута; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, κ'
ἔδειξε τὰ τσόκάρὰ της μὲ θριαμβευτι-
κὸν ὕψος.

— Σὲ παιδιὰ ἀνίκανα γιὰ καθετί. . .

— Ἀνίκανα γιὰ καθετί! Ἀ, ὄχι!

ἐγὼ ξεύρω καὶ κάνω περισσότερα πράγ-
ματα ἀπὸ ἐσένα! Καὶ σύρουντα τὸ μαν-
δύλι της ἀπὸ τὴν τσέπη της: — Ἐ-
ρεῖς καὶ κάνεις μπουγάδα ἐσὺ; ἠρώτησε.
Νά, ἐγὼ ἔπλυνα τὰ πράγματά μου,
σήμερα τὸ πρωί, καὶ μπορεῖς νὰ πῆς
τῆς μητέρας σου πῶς σκουπίζομαι. . .
μὲ μαντύλι.

Καί, λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἔ-
δειξε τὸ μανδύλι της εἰς ὅλην τὴν παι-
δικὴν οὐλήν.

— Αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἔπλυνες ἐσὺ; . . .
λοιπόν, σὲ συγχάρω, εἶνε θαυμάσια σι-
δερωμένο! ἄλλο δέν κάνει παρὰ δίπλες
καὶ ζάρεις.

— Μά, δέν ἔχω στὸ σπιτάκι μας κάρ-
βουνα γιὰ ν' ἀνάψω φωτιά καὶ νὰ ζεστά-
νω τὰ σίδερα τοῦ σιδερώματος. . .

— Καὶ μόνη σου τὸ ἔβαλες νὰ στε-
γνώσῃ;

— Βεβαίωτα!

— Φαίνεται... ἀπὸ τοὺς ὡραίους κί-

Ἡ Σιδωνία τῆς ἐγύρισε τὴν πλάτην... (Σελ. 229, στήλ. α'.)

τρινους λεκέδες τῆς σκουριάς, ποῦ εἶνε
ἀκόμα ζωηροὶ-ζωηροί.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἔδειξε τὰ κακ-
κινωπὰ στίγματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο
εὐκρινέστατα ἐπάνω εἰς τὸ πανί.

— Ἡ δεσποινὶς ποῦ τα ξέρει ὅλα,
ἐπρόσθεσεν ἡ Σιδωνία, ἐκάρφωσε τὸ
μανδύλι της νὰ το στεγνώσῃ, μὲ καρ-
φίτσα σιδερένια ἢ μπρούτζινη, ἀντὶ νὰ
βάλῃ τὸν σπινθηρὸν κατὰ τὴν ἑλπίδα
τοῦ στεγνώματος, καὶ ἡ σκουρία
ἐγίνε. Ὡραία, εὐγὲ σου!

Καί, συνοδεύουσα τὰ λόγια μὲ τὰς
χειρονομίας, ἡ κόρη τῆς Σταμάτας ἐτρι-
ψε τὸν δείκτην τῆς μιᾶς χειρὸς της εἰς
τὸν δείκτην τῆς ἄλλης, καὶ ἐπανάλαβε
γρήγορα-γρήγορα, ὥς ὅπου ἐλαχάνισεν.
— Ἐς, ἔς, ἔς, ἔς... Εὐγὲ σου, ὦραία,
εὐγὲ σου! ἐνῶ ἡ Μαργαρώ ἀπεμακρύ-
νετο.

Ἡ Μαργαρώ τόσο ἐμεινεν ἐντροπια-

σμένη ἀπὸ τὴν προσβολὴν ποῦ της ἔκα-
μαν, ὥστε δὲν ἐπερίμενε τὸν ἀδελφόν
της διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν κατοί-
κιαν των. Μ' ὅλην τὴν λύπην της, δὲν
εἶχεν ἐπὶ τοῦ παρόντος παρὰ ἕνα μόνον
φόβον· μήπως τὴν πάρουν τὰ δάκρυα,
πρὶν προφθάσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀχυ-
ροκαλύδαν. Ἐκεῖ, ἠμποροῦσε, χωρὶς
σκουπίση τὰ ματάκια της μὲ τὸ κακό-
τυχον ἐκεῖνο μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν
μέρει αἷτιον τῆς πίκρας της. Ἀλλὰ δὲν
ἤθελε νὰ τὴν ἰδοῦν αἱ συμμαθήτριά της
κλαυμένην εἰς τὸν δρόμον.

Δι' αὐτὸ, ἐπήγγινε κολλητὰ εἰς τοὺς
τοίχους τῶν δρόμων, μὲ τὸ κεφάλι χα-
μηλά, βαδίζουσα πολὺ γρήγορα, σὰν νὰ
εἶχε κάμῃ καμμίαν ἀμαρτίαν, ὅταν ἡ-
κουσε νὰ τὴν φωνάζουν μὲ τ' ὄνομά της.
Εἶχε διασταυρωθῇ μὲ μίαν γυναῖκα, χω-
ρὶς νὰ τὴν ἰδῇ καν.

— Μπα! ἔτσι λένε τὴν καλημέρα

— Τί έχεις, Μαργαρώ; την ήρωή σου.

— Άλλά ή Μαργαρώ έκλαιε χωρίς ν' άπαντήσῃ.

— Πές μου το έμένα... πές μου το ξέρεις πολύ καλά πώς δέν είμαι κακή και πώς άγαπούσα πολύ την μαμμά σου.

— Όταν τῆς ένθύμισαν την μαμμά της, ή Μαργαρώ έκλαυσε άκίμη περισσότερον, κ' έπροσπάθησε ν' άρθρώσῃ μερικάς λέξεις:

— Νά... ήτανε... ή Σιδωνία... πού...

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 15ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[18η τῆν Προκήρυξιν εἰς τὸ φυλ. 16, σ. 121.]

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμόν Διηγῆματος ἔλαβαν μέρος τόσοι πολλοί, ὥστε δέν ἤμπορεσα οὔτε νὰ τοὺς μετρήσω. Καί μόνον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀναφέρονται εἰς τ' Ἀποτελέσματα, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ.

Τὰ καλογραμμένα διηγῆματα δέν εἶνε ὀλίγα. Ἀλλὰ τὸ διηγῆμα δέν ἀρκεῖ νὰ εἶνε μόνον καλογραμμένον. Πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ σχέδιον. Δηλαδή νὰ ᾤχη, νὰ προχωρῇ καὶ νὰ τελειῇ με ὅλας τὰς ἀναλογίας νὰ μὴν ἔχῃ μέρη περιττά νὰ μὴν εἶνε ἐξωγυμνόμενον ἐδῶ καὶ ἄλλοῦ ἰσχνόν νὰποτελῇ σύνολον ἀρτιον καὶ ἀμονικόν.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ καλογραμμένα διηγῆματα δέν ἔχουν σχέδιον. Ὅσοι π: χ: διηγῆθησαν ἐν ἐκτάσει τὴν βιογραφίαν τοῦ ἥρωος, τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ διηγῇτο ἐν μόνον παράδοξον ἐπεισόδιον, ἀπέτυχαν. Ἀλλὰ πάλιν ἔχουν καλὸν σχέδιον, ἀλλὰ τοῖς λείπει τὸ ὕψος. Νομίζει κανεὶς ὅτι διαβάσει ὅχι διηγῆμα, ἀλλὰ ἐκθεσὶν ξηρὰν πραγματογνωμῶν. Αὐτοὶ ἀπέτυχαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς πρώτους.

Πολλοὶ ἔγραψαν τὸ διηγῆμα ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς. Ἄλλοι ὡς ὄνειρον. Ἄλλοι ὡς ἀπόσπασμα Ἡμερολογίου. Ἡ σύμπτωσις δέν μοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσιν, διότι οἱ τύποι αὐτοὶ εἶνε συνήθεις καὶ φυσικὰ θὰ τοὺς μετεχειρίζοντο πολλοί. Μία ἄλλη σύμπτωσις μ' ἐξέπληξεν: ὅτι πολλοὶ τὸν ἥρωα τὸν παρέστησαν ὡς Ἰάπωνά ἢ ὡς Κινέζον! Καὶ ἄλλοι, — ὀλιγώτεροι αὐτοί, — ὡς παιδίον καὶ μάλιστα δωδεκαετές! Τόσον ἀπρόσεκτα παρετήρησαν αὐτοὶ τὰς εἰκόνας;

Ἄλλοι ἐνόμισαν ὅτι ὁ ἥρωας ἐπυροβόλησε κ' ἐφόνευσεν τὴν μίαν τίγριν. Δέν ἐνόησαν δηλαδή τὸ κυριώτερον τῆς κωμικοτραγικῆς σκηνῆς, ὅτι τοῦ ἔπεσε τὸ τουφέκι κ' ἐπῆρε φωτιά μόνον του. Ἄλλοι τὸν ἐφαντάσθησαν κυνηγοῦντα μέσα στὰ χιόνια!...

Ἀλλὰ δέν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξετάσω ἕνα-ἕνα τὰ διηγῆματα. Θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὰ καλλίτερα, εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διεφίλονεῖσαν με τὰ πολλὰ τῶν προτερήματα τὸ Α' Βραβεῖον.

Ὁμολογῶ ὅτι μετὰ τῶν διαφέρουν ὀλίγον, καὶ ἐχρειάζετο μία ζυγαρὶὰ πολὺ λεπτή καὶ εὐαίσθητη διὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ.

Ἀπὸ τὴν ὁμάδα αὐτὴν τῶν πολὺ ἐκλεκτῶν, ὁ κυριώτερος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἀπεκρίθησαν τὸ Βραβεῖον ἡ Διήγησις Φοῦβια, εἶνε ὅτι τὸ ἐξυπνὸν διηγῆμα τῆς περιλαμβάνει ἄνω τῶν χιλίων διακοσίων λέξεων. — Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος καὶ ἡ Εὐρωπία γράφουν πολὺ ζωηρά, ἀλλὰ βάζουν πολλὴν φαντασίαν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν εἰκόνων καὶ πλάττουν ὀλόκληρην ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν δέν διηγούνται αἱ εἰκόνες. Εἰμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι ἀπομακρύνονται τοῦ θέματος. — Ὁ Παροδρόμος ἐστειλε τὸ καλλίτερον διηγῆμα ἐκ τῶν ἐχόντων τύπον ἐπιστολῆς. Εἶνε γραμμένον με λιτότητα καὶ με χάριν. Ἀλλὰ κυνηγὸς μύψ καὶ χωρὶς ματογυῶλια εἶνε κάτι τόσον ἀπίστευτον! Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διηγῇται ψεύματα, ἀλλὰ με τρόπον ποὺ νὰ γίνονται πιστευτά.

Ὁ Ἑλληνοπαῖς μόνον πρὸ τοῦ Κίτρινον Ντόμινον ὠρεῖται. Τὸ διηγῆμα τοῦ εἶνε πεταχτὸν καὶ ἐξυπνόν, καὶ ὡς ἀντιλήψις τῶν εἰκόνων ἀκριβέστατον. Ἀλλ' ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ τελειῇ με τὸ ὕψος ποὺ ἀρχίζει. Εἰς τὸ τέλος καταντᾷ μάθημα καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνον τὸ ὄριον τῆς ἐλαστικότητος λείπει. Δέν χρειάζονται τόσοι ἐξηγήσεις διὰ νὰ πῇ κανεὶς πὺς λυγίζεται ἀπὸ βάρος ἕνα δένδρον, πὺς ἐπανέρχεται εἰς τὴν θέσιν του καὶ πὺς ἐκτινάσσει με τὸν βίαιον κραδασμὸν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του.

Τὸ διηγῆμα τοῦ Κίτρινον Ντόμινον εἶνε καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸ, ἄρα καὶ καλλίτερον ἀπ' ὅλα. Πολὺ ὠραῖα σχεδιασμένον καὶ πολὺ ἐξυπνα γραμμένον, (γνωρίζετε δὲ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Κίτρινον Ντόμινον!) ἔχει ὅμως καὶ κάποια ἐλαττωματάκια. Π. χ. τὰ θηρία τὰ λέγει ὅχι τίγρεις, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι διηγματογράφοι, ἀλλὰ πάνθηρες. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ζωγραφίαν φαίνεται ὅτι εἶνε τίγρεις. Τὸ δέμα τοῦ πάνθηρος ἔχει στίγματα σὰν κοκκίδες ἐνῶ τὰ στίγματα τῆς τίγρης εἶνε γραμμωτοὶ. Εἶνε ἀναντίρρητον λοιπὸν ὅτι ὁ ζωγράφος ἐξωγράφισε τίγρεις.

Ἄλλ' ἐμπρὸς εἰς τὰ προτερήματα τοῦ διηγῆματος τοῦ Κίτρινον Ντόμινον, τέτοια ἐλαττώματα συγχωροῦνται. Ἐπιτέλους τί τίγρις τί πάνθηρ! Ὁ δυστυχισμένος Ταρταρίνος δέν ἐκινδύνευε νὰ φαγωθῇ ὀλιγώτερον!

Ὡραῖα, ἀλήθεια, ἡ ἰδέα νὰ ὀνομάσῃ τὸν

ἥρωα Ταρταρίνον. Ὁ Ταρταρίνος εἶνε ἕνας περίφημος ἥρωας τοῦ γάλλου μυθιστοριογράφου Δωδέ, — πολὺ γνωστὸς καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ὁποῖος συνείχετο νὰ διηγῇται φανταστικά καὶ ἀπίστευτα κατορθώματα, προπάντων κυνηγητικά. Καὶ τὴν διήγησιν, ποὺ διηγοῦνται αἱ εἰκόνες, τὸ Κίτρινον Ντόμινον τὴν βάζει εἰς τὸ κυνηγιστολογον στόμα ἐνὸς Ταρταρίνου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κίτρινον Ντόμινον [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνοπαῖς [14Ε]. — Παροδρόμος [13Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος [12Ε]. — Λέσβιος Φοῦβια [12Ε]. — Εὐρωπία [11Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον) Φιλόπατρις Ἰάσ. — Λευκὴ Νύξ. — Ἑλληνικὴ Νῆσος. — Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου. — Ἐρμιο Πουλί. — Ἰδαῖος Δάντιλος. — Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς. — Δικέφαλος Ἀετός. — Ἀσπρος Ἀράνης. — Ἀθῶνα Καρδία. — Ψυχὴ τῆς Λέσβου. — Λάσος Φονικῶν. — Αἶμα τοῦ Πηλίου. — Δουκισσα τῶν Σαλῶν. — Ἑσπέρη Ἑσπέρη. — Νηρημία. — Κάκια. — Ἄλλος Ἀριστείδης. — Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς. — Ὑπὸ Πατρίδος — Παλλάς.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκαστον) Χειμῶνανδρον. — Μεγαλοπρεπὴς Φύσις. — Γεωργίος Ι. Ἀναγνώστης. — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόνης. — Ὀδὸς τοῦ Μονοπατιῶν. — Ταπεινὸ Γαστερί. — Σανθὴ Φοῖβη. — Ὀλυμπιονίκης. — Ὀκλύπος Ἀχιλλεύς. — Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον. — Ἰωάννης Δ. Μουρέλλος. — Ἀλυσιακὸς Φοῖνιξ. — Δοῦξ τῶν Σπειῶν. — Ἀμύμητος Γεωτοποῖος. — Μάρτυς τῆς Ἑλευθερίας. — Λεσβιακὸς Οὐρανός. — Μαγευτικὸν Λάσος — Κροδὴ. — Ὁρειχάλκινη Κάρη. — Π. Α. Κουρῆς. — Βράχος τοῦ Φαλῆρου. — Φίλημα Σκιάς. — Μεταλλοχρῆστος Ἑρμύτης. — Ἀσμα τοῦ Ὁρφέως. — Φοῦλι τῆς Χίου. — Χιονισμένη Κούκλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἑκαστον) Θεταλομαρῆς. — Μίς Ἀόχαν. — Αὐγὴ τῶν Ἑλπίδων. — Ἀρχιζέων. — Κρίνος τοῦ Ἀγγέλου. — Χ. Ζερβός. — Σίγρο Μονάχο. — Μοστηριώδης Φύσις. — Κ. Κράνιος. — Βρυχώμενος Λέων. — Ἀλμύρις Ἥλιος. — Παρνακτικὸς Σπ. Μασούκης. — Χρυσὸς Αἰὼν. — Ὁρις Παρθένος. — Δ. Ε. Ψύρας. — Σίφνιος. — Ἀγκυρὰ τῆς Σωτηρίας. — Κυρία Σκαρφαλόστρα. — Ἰπποτικὴ Καρδία. — Μαρουσία. — Παιδί τοῦ Ψηλορείτη. — Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας. — Ἀλοικὸς Κερκυραῖος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκαστον) Φίλη τῶν Ζώων. — Ἀδὼν Ἥλιος. — Ὁ χρὸν Ἀμάραντον. — Δοῦξ τῆς Καρύστου. — Πτερωτὴ Καρδία. — Σεντενεμένον Ναῦτης. — Ἀρης. — Πομπαιὸς Ἑρμῆς. — Ἑρμῆς Ἀργεφόντης. — Ναβαρχὸς Τόγγο. — Ἀσέληνος Νύξ. — Ἰπποτικὸς τοῦ Βυζαντίου. — Κωνσταντῆ. — Λαῖος τοῦ Κάμπου. — Μικρὸ Διαβόλιον. — Ὑψιπέτης Ἀετός. — Ἑλπιος τῆς Ἀγγλίας. — Αἰμίλιος Βαϊάνης. — Ἐνδοξὸς Στρατιώτης. — Κυριαρχὸς τῆς Θαλάσσης. — Καθαρὸς Ἀἶμα. — Βασιλεὺς τῶν Ρόδων. — Θυρωρὸς τοῦ Παραδείσου. — Χαροῦμενη Καρδούλα. — Ζέφυρος τοῦ Βοσπόρου. — Χρυσόπτερος Ἀγγέλος. — Παιδί τῆς Καρδίας. — Συριανὴ Ἀκτὴ. — Γ. Α. Ἀγαθοκλῆς. — Ἰνῶ, κτλ. κτλ.

Τὸ βραβευθὲν διηγῆμα τοῦ Κίτρινον Ντόμινον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ταρταρίνος», θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικρὸς τεμπέλης ἀναγνώστης τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος διὰ τὰ Ταχυδρομεῖα, ἀνέκραξε: — Βέβαια, εὐκόλο εἶνε νὰ ρίξῃ τὸ γράμμα στὴν τρύπα νὰ πάῃ... Μὰ ὡς πού νὰ τὸ γράψῃς! — Ἐστὴν, ἀπὸ τὸ Παιδί τοῦ Ψηλορείτη.

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἀπρόσεκτε! Μὲ δύο ἢ γράφεις τὸ γονεῖς; — Μ' ἀφοῦ ἔχουμε δύο γονεῖς!... — Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

Ὁ μικρὸς Γεωργάκης φεύγει ἕνα βράδυ ἀπὸ τῆς νοῦξας τοῦ χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ. — Καληνύκτα, Γεωργάκη, τοῦ λέγει ἡ νοῦξά τοῦ διὰ νὰ τοῦ τὸ ἐνθυμίσῃ. — Πάγαινε ἐστὶ καλὸ! ἀπαντᾷ κ' ἐκεῖνος φεύγων

Ἐστὴν, ὑπὸ Μιλτιάδου Γ. Κουντουρά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΟΙΠΟΝ καθὼς εἴπαμεν, σήμερον δημοσιεύω ἀπὸ τρεῖς μόνον προτάσεις Μ. Μυστικῶν τοῦ καθενοῦ. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἀπὸ πέντε, εἰμποροῦν νὰ ξαναστεύουν τὰς παραλείψεις, εἰδοὶ δέν τὰς ἐκράτησα. Ἐκράτησα μόνον τοὺς ἐκτενεῖς καταλόγους, τοὺς ὁποῖους δημοσιεύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Λές καὶ τὸ ἔξυπνος, Κίτρινον Ντόμινον! Νὰ ποὺ βραβεύεται σήμερον εἰς τὸ διηγῆμα, καὶ δέν ἔχεις πλέον καμμίαν πρόρασιν διὰ νὰ μὴ στείλῃς τὴν φωτογραφίαν σου. Τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸ ἄλλο ποὺ μου γράφεις — μιὰ! ἂν καὶ ἐννεῖς με πόσῃ συγκίνησιν τὸ εἰδέσθαι.

Καίριον διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, Ντούμπλ Τρίπλ [ΕΕ], ἀλλὰ νὰ εἶμαι εὐχαριστήμενη καὶ μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα νὰ μοῦ γράφῃς, διότι ὅσας λέγεις οὔτε σὺ θὰ εἰμποροῦν νὰ γράφῃς οὔτε ἐγὼ νὰ διαβάω. Καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, καὶ χαίρετίσματα εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Ἑλληνικὴν Σημαίαν.

Δικέφαλος Ἀετὶς [ΘΕ] διὰ τὸν ἰεπομερῆ Πίνακα τῶν Βυζαντινῶν τῆς Δ' Ἐξαμηνίας. Τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ αἰμυλῆ σου πάππου σου. Ὁμοίως συλλυποῦμαι καὶ τὸ ἀγαπητὸν Χειμῶνανδρον [ΕΕΕ].

Αὐτὸ ἔλεπε, Αἶμα τοῦ Πηλίου [ΕΕ], νὰ ἐντρεπασαι νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν ἡ ἐπιστολή σου δέν συνοδεύεται ἀπὸ κανὲν ξεσπάθωμα! Μὰ τότε ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ ἡ Ἀλληλογραφία. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἀόκνους ἐργασίας, καὶ ἀσπάζομαι τὸν ἀεὶ φίλον σου.

Δικαίως, μοῦ γράφει ἡ Ροδόπη [ΕΕ], ἐτιμωρήθη διὰ τὸν θάνατον ὁ Γεωργάκης, διότι ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του. Καὶ ὁ Δικηφόρος τῆς Νεολαίας [ΕΕ] ποὺ δέν ἐκοιμήθη ὀλόκληρην νύκτα, συλλογιζόμενος τὸ φρικτὸν τέλος τοῦ προδότη.

Εὐμοκλῆς [ΕΕ], εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου Θεοδώραν, ἡ ὁποία μικρὴ-μικρὴ ἀρραβωνιάσθη, σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάζῃς τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. Δέν ἐβουλοῦμαι τίποτε διὰ προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἄν δέν ἐδημοσιεύθαι, ἔς τας ξαναστείλῃ.

Εὐγε, Βασιλεῦ τῶν Ρόδων [ΕΕΕ], μ' ἐτί-

μησες εἰς τὰς ἐξετάσεις. Τὸ «Ἄριστά» σου εἶνε τὸ πρῶτον ποὺ μοῦ ἀναγγέλλεται ἐφέτος. Καλὴ ἀρχὴ! εἶθε ὅλοι οἱ φίλοι μου νὰ σκευτεύουν.

Παυλίνο Καραθῆσις [Ε], ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἔρεσε πολὺ. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ σχεδιασμένον ξεσπάθωμα. Βέβαια, ἂν ἐπιμένῃς νὰ γράφῃς ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμὴν.

Ἐμαθα κ' ἐγὼ, Οὐδεὶς [Ε], αὐτὸ τὸ παράδοξον, ὅτι εἰς τὴν Κύπρον θὰ ψηφίζουν καὶ αἱ γυναῖκες. Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ σχετικὸς νόμος γράφει «κάθε πρόσωπον φορολογούμενον κτλ. ἔχει δικαίωμα ψήφου». Καὶ ἐπειδὴ «πρόσωπον» εἰμποροῦ νὰ εἶνε καὶ ἄνθρωπος καὶ γυνή, αἱ γυναῖκες ἔκαμαν ἐνστάσιν ὅτι δέν ἀποκλείονται, ἡ δὲ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ. Ὡστε αἱ Κυπριαὶ εἶνε αἱ πρῶται Ἑλληνίδες ποὺ ψηφίζουν, ἐκτός... τῶν συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως»! αἱ ὁποῖαι πρὸ πολλοῦ ψηφίζουν ψευδώνυμα!

Ἡ Ἀδελφὴ Ψυχὴ παρακαλεῖ τὸν Αἰλίου Ἀριστείδην νὰ τῆς στείλῃ τὸν σάκκον, καὶ τότε θὰ τοῦ πῇ πόσα ἀγλάδια βάζει. Διότι, λέγει, εἶνε κατὰ τὸν σάκκον. Καὶ ὁ Θαλάσιος Ἀἶμα ἔλυσεν ἐπίσης τὸν γρίπον, καὶ τὸ Φίλημα Σκιάς καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὡραϊστάς ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ὁ χρὸν Ἀμάραντον [ΕΕ] Βενιαμὴν ὁ Λέσβιος [ΕΕ], Ἀδελφὴ Ψυχὴ [ΕΕΕ], Χρυσόπτερος Ἀγγέλος [ΕΕΕ], Λατάνια [ΕΕΕ], Γαλὶ τῆς Ἀγκύρας [ΕΕΕ], Κόκκινον Κρίνον [ΕΕ], Ὀδὸς τοῦ Μονοπατιῶν [ΕΕ], Χιὼν τοῦ Ταίγματος [ΕΕ], Ἀνδοῦσα Νεότης [Ε], Βουκέφαλος [Ε], Μεταλλοχρῆστος Ἑρμύτης [Ε], Ἰδιότροπος Σανθούλα [Ε], Ἰπποτικὸς τοῦ Βυζαντίου [Ε], Διορυσίας Πηγὴ [ΕΕ] — ποὺ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τὸσον καιρὸν, — καὶ Παιδικὴ Χαρά [ΕΕΕ], ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν Ἀριστοκρατίαν τοῦ Πνεύματος τοῦ κ. Φαίδωνος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κλαίονσαν Ἰτέαν (αὐτὸ ἐξέλεξα, χωρὶς ἀρχικά γραμματόσημα μέχρις ἐνὸς φράγκου εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς: ἀλλὰ διὰ μεγαλήτερα ποσὰ νὰ στείλῃς ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν) Πηνελόπης τῆς Ἑρμίου (★★★) καὶ Τραγανὸ Κεράσι [Ε. Κ. ἰδὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς.]

Ἡ φίλη μου Μαρίνα Δ. Μάρκου [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, παρακαλεῖται νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, ἐπὶ τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνικὴ Σημαία τὸ ὁποῖον ζητεῖ, δέν εἰμπορεῖ νὰ τὸ λάβῃ, ὡς βραβευθὲν διὰ τοῦ πρώτου Δημοφιλίσματος. Ἐὖς τώρα δύο ψευδώνυμα ἔχουν βραβευθῇ: ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία καὶ ὁ Ἀγγέλος τῆς Ἀγάπης. Αὐτὰ δέν τὰ δίδω εἰς ἄλλους, οὔτε μετὰ τὴν ἀδειαν τῶν πρώτων κατόχων των. Ἐν γένει τὰ βραβευόμενα διὰ τοῦ Δημοφιλίσματος ψευδώνυμα δέν θὰ μεταβιβάζονται εἰς ἄλλον ποτὲ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ἡ Ροδόπη μετὰ τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Ἀδραν τοῦ Πηλίου καὶ Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ — ὁ Αἰμός μετὰ τὸν Νυκτοκόρακα, Αὐλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Σεντενεμένον Ἑλληνοπόλιν — ἡ Λευκὴ Νύξ μετὰ τὴν Ἀσέληνον Νύκτα καὶ Ἀροσόλουστον Νύκτα — τὸ Εὐτυχὲς Μέλλον μετὰ τὴν Ψυχὴν τῆς Λέσβου — ἡ Ἀλκυονίς μετὰ τὴν Χαρὰν τῶν Γονέων, Φοῦλι τῆς Χίου καὶ Μὴ με Ἀπομόνη — ὁ Καθαρὸς Ἀἶμα μετὰ τὴν Ἀσπρὴν Πασχαλίαν, Κυρία Τρίμη-Τράγκα καὶ Μεγαλοπρεπὴ Φύσις — ὁ Λάσος τοῦ Γάμου μετὰ τὸ Πεπρωμένον, Ἑσπέρη Νεφέλη καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς — ἡ Ἑσπέρη Ἑσπέρη μετὰ τὸν Ἀσπρὸν Ἀνατολῆς, Σεντενεμένον Ἑλληνοπόλιν καὶ Σεντενεμένον Ἑλληνοπόλιν — Εὐφροσύνη ἢ Ἀθηνά μετὰ τὴν Εὐ-

μολοπία, Χρυσὸν Κάλυκα καὶ Μαραμένον Μενεξέν — ἡ Συριανὴ Ἀκτὴ μετὰ τὸν Ἑσπέρη Διάβολον, Αἶλιον Ἀριστείδην καὶ Ἀρην — τὸ Φίλημα τοῦ Κύματος μετὰ τὸν Παρηγόριον Ἀγγέλον, Ἀδελφὴν Ψυχὴν καὶ Νεφέλῶν δὴ Ψυχὴν — ὁ Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ μετὰ τὸν Ναυαρχὸν Τόγγο, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα καὶ Δουκισσὴν τῶν Σαλῶν — ἡ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὰ τὸν Γόρδιον, Ὑπερ Πατρίδος καὶ Οὐδένα — ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Σωτηρίας μετὰ τὸν Φρᾶ-Διάβολον, Μικρὸν Ραφαὴλ καὶ Δουκισσὴν τῶν Σαλῶν — ἡ Ἰρις μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Αἰθέρος, Παιδικὴν Χαρὰν καὶ Ὁχρὸν Ἀμάραντον — ὁ Οὐδεὶς μετὰ τὴν Ναυσικάν, Κίτρινον Μάσαν καὶ Ὁχρὸν Ἀκτινα — ἡ Ἑσπέρη Ἀρεμῆς μετὰ τὴν Αἶσαν τῆς Ἑλευθερίας, Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης καὶ Μὴ με Ἀπομόνη — τὸ Πεπρωμένον μετὰ τὸν Ρεμβασμόν, Ἀροσόλουστον Νύκτα καὶ Ἀμύμητον Γεωτοποῖον — ἡ Σενεάτα τοῦ Σοῦμπερ μετὰ τὸν Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός, Ἀρχιζέων καὶ Ναυτοπόλιν τοῦ Μεσολογγίου — τὸ Ἀρχιζέων τοῦ Παρθενωγενέου μετὰ τὸν Τίτανα τῆς Διαπλάσεως, Κίτρινον Ντόμινον καὶ Κολυμβήτριαν τοῦ Μῆς — ἡ Θαλασσοτραχὴ μετὰ τὸν Ἐλατον τοῦ Αἶνου — τὸ Σίγρο Μονάχο μετὰ τὴν Ἀφραν — τὸ Ἀνθὸς τῶν Λειμῶνων μετὰ τὴν Δουκισσὴν τῶν Σαλῶν καὶ Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας — τὸ Ὁχρὸν Ἀμάραντον μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Κερκυραῖαν Ἀρσακειάδα καὶ Τζέικο-Τζέικον — τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὸν Νάρκισσον, Κροδὸν καὶ Δουκισσὴν τῶν Σαλῶν — ὁ Χρυσὸς Κάλυξ μετὰ τὴν Κυρία Σκαρφαλόστραν, Ροδόχρον Βιολέτταν καὶ Τρελλὴν Ψυχὴν — ὁ Ζοφερός Μεσάινος μετὰ τὴν Σανθὴν Φοῖβην, Ρεμβασμόν καὶ Πτερωτὸν Δράκοντα — ἡ Ἰδιότροπος Νεότης μετὰ τὸν Γόρδιον, Νυκτοκόρακα καὶ Ρεμβασμόν — ἡ Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου μετὰ τὸν Στάνλεϋ, Ἀρχιζέων καὶ Σήμα τῆς Διαπλάσεως — τὸ Νηπειδὴς μετὰ τὴν Αἶσαν τοῦ Πηλίου, Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου καὶ Κόρην τοῦ Αἰθέρος — ἡ Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου καὶ Πειρακίαν Ἀκτὴν — ἡ Σημαία τοῦ Φωτός μετὰ τὴν Ἑσπέρην Νίκην, Λοῦκα τῆς Καρύστου καὶ Χουσοῦν Αἰῶνα — ὁ Θεταλομαγῆς μετὰ τὴν Ἀνέλιπτον Χαρὰν, Μεγάλην Ἑλλάδα καὶ Γόρδιον — ἡ Ἀσπρὴ Πασχαλίς μετὰ τὸ Μὴ με Ἀπομόνη καὶ Προῖδα τῆς Μακεδονίας — τὸ Ὑπερ Πατρίδος μετὰ τὸν Λοῦκα τῆς Καρύστου — ὁ Κυριαρχὸς τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Αἶσαν τοῦ Ζαπτείου, Ἀμύμητον Γεωτοποῖον καὶ Ἀσασαν Ἑλλάδα — ἡ Αὐγὴ τῶν Ἑλπίδων μετὰ τὴν Ψυχὴν τῆς Λέσβου, Ἀδραν Καρδίαν καὶ

